

smilte med sin skævt optrukne Mund. Derpaa sagde han med slæbende Stemme „God Dag“ og gik rundt og gav Haanden.

Den gamle Anders Jørgen, der øjeblikkeligt havde rejst sig fra Stolen, var bleven ganske bleg af Skræk og saa' paa den fremmede med et forfamsket, bønfoldende Blik, som denne imidlertid tydeligt søgte at undgaa.

Paa Emanuel gjorde den fremmedes Person og hele Væsen et usædvanligt frastødende Indtryk. Han mindedes at have sét det samme Ansigt et Par Gange i Kirken, hvor det ligeledes havde indgydt ham en Følelse af ualmindeligt Ubehag. Og denne Følelse blev nu ikke mindre levende, da den fremmede atter vendte sig imod ham og smilende, med Blikket halvt skjult af de røde, svulne Øjenlaag, forestillede sig selv med de Ord:

„Mit Navn er Væver Hansen.“

Emanuel havde al sin Selvbeherskelse behov for ikke at tabe Fatningen. Han følte selv, at han blev brændende rød.

Alligevel bevarede han Aandsnærværelse nok til med passende kold Tilbageholdenhed at gengælde Mandens Hilsen og — tilsyneladende uforstyrret — at fortsætte Samtalen med Anders Jørgen. Ja uvilkaarligt lagde den berygtede Vævers Nærværelse